

Oekraïense koningin praat voor het eerst:

“Het is 22 februari 2022 of 22/02/2022. Magisch getal.

Magische natuur ook: de eerste krokussen en sneeuwkllokjes hebben hun blaadjes ontvouwd om hun gele, oranje zaadjes te etaleren aan mijn werksters. De eerste winterzon zit daar voor iets tussen. Het is nog frisjes om de eerste vleugels

uit te slaan. Hier in Irpin, is het altijd een graad of 2 kouder dan in de stadswijken van Kiev, dat een 20 km verderop ligt. Ja, daar ben ik geboren. Maar mijn Meester verkocht mij afgelopen zomer aan mijn huidige Dienaar.

Zodra mij een legertje bijen

werd toegestopt, ben ik aan de leg gegaan. Ik ging met een behoorlijk aantal de winter in. Tellen doe ik niet, wel instinctief genoeg eitjes leggen om nadien de nodige 15° te kunnen garanderen in het centrum van mijn wintertros. En om ze nu dus op pad te sturen voor verse meelbolletjes. Zodra de eerste binnenrollen in de cellen, activeer ik mijn eierstokken om de eerste eitjes te droppen. Mijn werkluitenanten en -sergeanten worden aangemaand de nesttemperatuur op te drijven naar mensenmaat: 36 °. Dat doen ze door te trillen met hun lijf, bijna onzichtbaar voor het menselijk oog. De buitenwerksters halen hartstochtelijk bedwelmende vanillegeuren naar binnen. Het ziet er rooskleurig en toekomst belovend uit. Ik word er crazy high van. Mijn legcurve pijnlt omhoog!

24 februari. Het is nog donker. Ik word opgeschrikt door een scherp geluid zoals nog nooit gehoord. Iedereen loopt erg onrustig rond op de raten. Als de oorverdovende schicht is weggeëbd, trachten we te

bekomen van de paniek. We zijn nog niet goed op ons effen, of een tweede scherpe geluidsschicht raast buiten over onze kast. Er vallen enkele van mijn onderdanen 'van hun sokken'. Verdomme, wat is er aan de hand? Nie normaal. Het ultraviolette daglicht sijpelt langzaam binnen en kondigt een nieuwe werkdag aan. Het is tijd om enkele verkenners erop uit te sturen. Als ze terugkomen, zijn ze niet geladen met stuifkorrels. De geur die ze mee transporteren is er een van verbrande lucht, die ik niet kan thuis brengen. De nectar die ze binnen schuren neigt naar giftigheid. Ik word er helemaal crazy down van. Mijn eierleg stokt!

Enkele dagen later! Ik kan niet zeggen hoeveel precies: mijn hersencapaciteit lijkt wel in een gekrompen. Mijn dagen zijn uit balans. Mijn volgwerksters zijn ook in stressmodus. Van de uitvliegers komen er hoe langer hoe minder terug! De pasgeborenen kruipen futloos en schijnbaar doelloos uit hun cel. Niemand die hen zegt of voordoet: kuis de boel hier op! geef de babybijtjes wat brij! sla de wacht op aan de toegangsspleet! vlieg er op uit achter nectardrupjes of propolisklevertjes... Wat hebben we toch misdaan? Welke gruwel doet men ons toch aan?

Het leven in onze gemeenschap draait nog, maar op een laag pitje. Zij die terugkeren van hun zoektocht zeggen mij dat de zon verduisterd is door kruitvatdampen, dat er naast de potentieel bloeiende bloemen geuren van rottende lijken opstijgen, dat ze enkel nog water vinden in door verdriet overmande tranendallen en 'weenplassen', dat er al collegazusters getroffen werden door clustersplinters, dat alle bloesems en bloemenstampers bedekt zijn met zwarte roetpartikels, ... Zelf ervaren wij met regelmaat trillingen en schokken in onze kast, naar ik verneem veroorzaakt door geluidsgolven en exploderende ijzerbommen, daar waar we vroeger op tocht gingen voor 'uitschietende bloemenzaad bommetjes' van kinderen gedropt langs mensenwegen. Ik baseer mijn informatie op werkelijke ervaringen en niet op foefjes zoals de giflobby en hun fans ons voorspiegelen. De

gewaarwordingen hebben dezelfde uitwerking als ware een kolonie bloeddorstige nietsontziende Aziatische hoornaars onze woning binnen drongen en ons verslinden. Mijn hart ziet zwart van rouw! En geel-blauw van woede.

Zijn onze dagen geteld? Is onze soort met uitsterven – of uitmoorden – bedreigd? In dat geval kan de soort van onze Meester en mijn Dienaar het nog vier jaar uithouden! Zeg dat Albert het gezegd heeft!

En toch ... zegt mijn intuïtie dat we de vernietigingsgolf zullen overleven, we leven immers al vele millennia langer dan zij die ons gedomesticeerd hebben. Oekraïense koninginnen hebben genen van hun Schepper meegekregen die niet kapot te krijgen zijn. We will never die! De wederopstanding wenkt:

*Ons majestatisch bloed geeft ons het recht,
meer te zijn dan een knecht.*

*Ik ben een koninklijke moeder,
bemind door een nog grotere Hoeder.*

*Die ons heeft geschapen en gemaakt
En eeuwig liefdevol over ons waakt.”*

God seef de kwien!

Opgetekend door Charlie Eylenbosch